

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Española de Productores de Vacuno de Carne – ASOPROVAC

Druga strona postępowania: Administración General del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 i art. 32 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013⁽¹⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. oraz art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013⁽²⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r. należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 41/2021 [dekret królewski 41/2021], który w celu uniknięcia tworzenia sztucznych warunków w postaci przyznawania trwałych użytków zielonych przeznaczonych do użytku wspólnego, a będących własnością publiczną, beneficjentom, którzy ich nie użytkują, stanowi, że działalność w formie wypasu jest dopuszczalna jedynie wówczas, gdy jest prowadzona przy użyciu zwierząt z własnego gospodarstwa rolnego?
- 2) Czy art. 60 przywołanego rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 dotyczący tworzenia sztucznych warunków w celu uzyskania wsparcia należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 41/2021, który ustanawia domniemanie sztucznego tworzenia warunków w celu uzyskania wsparcia w przypadkach, w których działalność rolnicza polegająca na wypasie na trwałych użytkach zielonych stanowiących własność publiczną i przeznaczonych do użytku wspólnego jest prowadzona z wykorzystaniem zwierząt, które nie pochodzą z gospodarstwa rolnego wnioskodawcy ubiegającego się o wsparcie?
- 3) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym wypas dokonywany na użytkach rolnych nie może zostać uznany za działalność polegającą na utrzymywaniu użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym osoby, które są jedynie posiadaczami niewyłącznego prawa do wypasu na gruntach, które nie stanowią ich własności, i które to osoby przenoszą to prawo na osobę trzecią, aby ta mogła korzystać z trwałych użytków zielonych w celu karmienia swoich zwierząt gospodarskich, nie prowadzą działalności rolniczej w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) ppkt (i) tego rozporządzenia?
- 5) Czy art. 4 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak Real Decreto 1075/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r., zgodnie z którym osoby, które są jedynie posiadaczami niewyłącznego prawa do wypasu na gruntach przeznaczonych do użytku wspólnego, które nie stanowią ich własności, nie mogą być uważane za zarządców trwałych użytków zielonych, na których jest wykonywane prawo wypasu, w celu prowadzenia działalności polegającej na utrzymywaniu tych użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. 2013, L 347, s. 608).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 września 2022 r. w sprawach połączonych T-371/20 i T-554/20, Pollinis France/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-726/22 P)

(2023/C 112/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude, C. Ehrbar, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Pollinis France

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami poniesionymi w postępowaniach w sprawach T-371/20 i T-554/20 i w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja Europejska podnosi dwa zarzuty.

1. Sąd błędnie zinterpretował pojęcie „spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję”, o którym mowa w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001.

Sąd błędnie zastosował pojęcie „spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję”, ograniczając stosowanie art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 do spraw przedłożonych do obrad w ramach instytucji lub niedawno przedłożone do obrad.

2. Sąd naruszył prawo przy badaniu, „[czy] ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję” w rozumieniu art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001. Zarzut drugi dzieli się na dwie części.

Po pierwsze, Sąd zastąpił swoją własną wykładnią wykładnię wynikającą z zaskarżonych decyzji i przyjął wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie.

Po drugie, Sąd błędnie wykluczył znaczenie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję i regulaminu wewnętrznego komitetów, mając zamiar dokonać oceny „[czy] ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję”.

Ponadto nie zastosował on odpowiednich kryteriów prawnych do oceny istotnych czynników i pominął ocenę istotnych czynników jako części zbioru zgodnych poszlak.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 2 grudnia 2022 r. – Casino de Spa SA i in.

(Sprawa C-741/22)

(2023/C 112/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casino de Spa SA i in.

Druga strona postępowania: État belge (SPF Finances)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 135 ust. 1 lit. i) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz zasadę neutralności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie odmiennemu traktowaniu przez państwo członkowskie – przy założeniu, że chodzi o usługi podobne – loterii online oferowanych przez Loterię Narodową, przedsiębiorstwo publiczne, które są zwolnione z podatku od wartości dodanej, i innych gier losowych online oferowanych przez podmioty prywatne, które podlegają podatkowi od wartości dodanej?